

Владимир Колев

Благородният разбойник

Като малък обичах да чета книжки за приключенията на този и онзи. Вживявах се, влизах в кожата на героите, които предизвикваха симпатията ми. По едно време започнах даже малко да се срамувам. На другите все нещо им се случва, а моят живот тече скучен, та скучен... Вероятно много съм искал и покрай мен да се завихри някаква по-засукана история.

Е, случи се...

... Като всяко здраво хлапе и аз бях вредно любопитен. Един ден, обирайки паяжините на мазето, в дъното му, в най-тъмната част, в едва забележима ниша открих добре замаскирана пушка. Може би манлинхера, може би карабина? Баща ми беше поставил пред нея някакъв парцал, който трябваше да буди отвращение и да не допусне пакостливите детски ръце да пипотят където не им е работа. Да, но ръцете все пак махнаха парцала.

Няколко дни прекарвах всяка свободна минута в мазето. Мечтите ми буквално, бяха вече въоръжени. Можех да си фантазирам какво ли не и то с истинска пушка в ръка. Виждах се я разярен като лъв благороден разбойник, я партизанин. На няколко пъти участвах и в абордажи с железото на гърба. Какво от това, че когато са правени абордажите, още не са били направени карабините?... Особено ми харесваше да препускам върху смърдящия на пот бесен кон. Ако знаете колко бях добър на стрелбата през рамо?! Подробност бе, че само два пъти бях попадал върху конски гръб. Върху седло, поставено на една стара, почти безпомощна кобила.

Естествено, толкова часове прекарани в мазето не можеха да останат незабелязани. Веднъж вратата внезапно се отвори и вътре нахълта татко. Бях насочил цевта точно към вратата. Човекът се вкамени и ми каза с възможно най-спокойния си глас:

– Свали пушката.

Свалих я, разбира се. Последваха нови думи:

– Сега, ако знаеш какъв ще ти зашия зад врата?...

Противно на вкоренения морал на селото, рядко отнасях шамар от бащината десница. Затова казах с възможно най-спокойния си глас:

– И защо шамар? Да не съм те гръмнал?

Татко се засмя. И това беше хубаво. Обясни.

– Ако ме беше гръмнал, щеше да икономисаш шамара. А си заслужил боя, защото пипаш където не ти е работа.

– Да си оставил бележка „Не пипай!“? – продължих успешната тактика на настъплението.

Татко се почеса по олисияващата глава.

– Май не съм... – И ме прегърна. Всяко дете обича да бъде прегръщано от баща си. И аз обичах.

След като ме запозна с устройството на пушката и ме остави да се наиграя с нея, татко все пак я предаде в кметството. Макар, че му обещавах да не...

Много ме беше яд!

После ми е разказвал, че я е донесъл от войната и вече се бил успокоил, че няма да я намеря.

Под кожата на всяко здраво хлапе, вероятно вирее и някакво дяволче. Какво ти вероятно? – Сигурно!

Вероятно, дяволчето ме беше пратило в онзи следобед в мазето? След време, то пак ме сръчка да отида и да дообера паяжините.

Този път намерих бомба. Проверих внимателно. До последно. Друго освен бомбата нямаше. Жалко! Да имаше поне една лека картелница...

Помъдрял от случая с пушката, взех мерки. Скрих бомбата в плевнята. На място, където не можеше да бъде намерена нито случайно, нито след целенасочено търсене. По изобретателност, възрастните просто нямат шанс да се състезават с децата.

Известно време обсъждахме с най-добрия ми приятел какво да правим с чудесната си придобивка. Най-привлекателния вариант беше да я бухнем в някой вир и да съберем рибата, която щеше да белне кореми. Но реката не беше голяма, по нея постоянно дремеха рибари и хвърлянето на бомбата означаваше най-вероятно, че просто ще отнесем много бой. Освен боят, се очертаваше и цикъл от сериозни поучения, наставления и указания за бъдещия ни живот. Бой и дидактика?! – Щеше да ни дойде много. Кое хлапе не би опитало да се размине с тях? Но пък да оставим ей така бомбата – сърце не ни даваше...

А после дойде моментът – просто трябваше да действаме!

Явно и татко се беше досетил за нещо, след като видя в ръцете ми пушката. Вече си бях легнал и се унасях, когато чух в просънница познатите, енергични стъпки.

Човекът влязъл в мазето, разровил се, но не намерил това, което търсел. Дошъл в стаята и ме побутнал:

– Да си виждал гранатата?

Никога не съм бил особено добър артист и ако тръгнах съзнателно да лъжа, ме хващаха ако не на втората дума, на третата. Но тогава, кой знае защо, отговорих в просънница:

– Не съм. Видях само тачанката...

През деня бях чел някаква книга за революцията в Русия и конския впряг с картечница беше полепнал с особеното си звучене в съзнанието ми. А и не знаех, че това, което бях намерил се нарича граната. Бях си го нарекъл бомба.

В следващия момент, доста бързо се разбудих, но останах със затворени очи. И чух приблизително следния диалог:

– Защо будиш детето? И за каква граната говориш? – строго попита мама.

– В мазето имаше не само пушка – обясни малко притеснен татко.

– Ти знаеш ли за какво използват нормалните хора мазетата си? – попита мама. И поясни: – За да си държат в тях туршиите и бурканите. А не да ги тъпчат с пушки и пушкала. – В душата си, всяка нормална жена и домакиня е непоклатим миротворец.

В нашето семейство татко беше официално признатата силна личност. Мама приемаше това за нормално. Но понякога, когато тя си рещеше и си отвореше устата...

Не виждам смисъл да ви доразказвам, как протече остатъкът от диалога. Пък и не помня финала му. Унасяйки се отново, с удоволствие констатирах: разговорът взима такава насока, че темата за гранатата вече се губи. Тази вечер мама поучаваше татко.

На другия ден, на бистра глава реших, че няма за кога да отлагаме. Сложихме гранатата в една торба и забихме към гората.

... Вкопан в земята път. До него, висок, каменен зид. През зида преминаваше стеблото на високо дърво. Бях решил да метна зад дървото за действащата граната.

Знаех, че се дърпа някаква връвчица и се брои бавно: „121..., 122..., 123...“ А може би и: „124..., 125...“? След което железото се мята по-надалеч.

Толкова знаех. За всеки случай, без да се разтакавам в броење, метнах гранатата. Тя хвъркна, но... в клоните на дървото. И не падна веднага, а започна да подскача, игрива като катерица. На първия клон... 121, на този под него... 122... на следващия... 123...

Приятелят ми, като видя какво става, затисна глава в земята и се опита да я обвие цялата с ръце. Аз – напротив, не можех да откъсна очи от чудесията, която се премяташе през клоните. В момента, в който тя все пак потъна зад зида, се чу очакваното „Бау!“ Ушите ми писнаха от силния звук.

Приятелят ми изврепя. Чух го добре, въпреки че бях позамаян.

– Какво ти става, бе?

– Ранен съм смъртоносно! – с подходящ за случая трагичен глас изхлипа той.

Откъде пък знае, че е ранен и то смъртоносно? Изглежда си цял и невредим...

– Къде си ранен?

– Имам дупка в главата!

Огледах го. Имаше не една дупка, а няколко. Две в носа, две в ушите... А – и една, едва виждаща се резка на челото. Някакво парченце се бе отлупило от зида и бе оставило почти незабележимата драскотина.

Успокоих го:

– Ще умреш, но не сега...

– А кога? – с глас на примирен философ попита приятелят ми?

– Когато дядо Боже реши. Но за днес не е взимал такова решение – успокоих го пак аз.

– Ще умра и то още днес – настояваше на своето приятелят ми. – Голяма ли е дупката на челото ми?

– Върху него – никаква. Ама кухината под него е много голяма – добросъвестно го осведомих аз.

Наистина, започвах да си правя изводите. И да пообмислям нещата предварително. След няколко дни, когато татко отново ме подпита отдалеч знам ли нещо за някаква граната, му отговорих:

– Гранатите, доколкото знам, изгърмяват все някой ден...

Човекът ме погледна внимателно, но си замълча.

След години, в подходящ момент, разказах всичко. Татко се засмя, мама се прекръсти.

Знаех как да накарам татко да се засмее.

Но за пръв път виждах мама да се кръсти...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Истина 1:1. И в детайлите. Просто весела история. Само че... защо ли ми става малко тъжно като си я спомня?...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11913>]